

การบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง
อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

Management of Safety for Tourists in Sakae Krang River,
Muang District, Uthai Thani Province

เจริญ ร้อยอยู่¹

Charern Rooyoo

Received& March 7, 2022&Revise March 17, 2022&Accepted March 27, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง 2) เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการความปลอดภัยจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง ใช้ระเบียบวิธีวิจัย แบบผสมวิธี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการความปลอดภัยลุ่ม แม่น้ำสะแกกรัง จำนวน 10 คน วิเคราะห์และนำเสนอผลแบบเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัญหาด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิต และทรัพย์สิน คือ 1) ปัญหานักท่องเที่ยวถูกขโมยทรัพย์สิน ของมีค่า 2) ปัญหาการขาดแคลนพนักงานรักษาความปลอดภัยแนวทางการบริหารจัดการ 3) ปัญหาการขาดแคลนระบบเทคโนโลยีกล้องวงจรปิด 2.แนวทางการบริหารจัดการความปลอดภัยจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง 1)การจัดการความปลอดภัยด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน การบริการทางด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการจัดการความปลอดภัย มีการชี้แจงกฎระเบียบด้านความปลอดภัยก่อน 2)การจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข ควรมีการติดตั้งถังดับเพลิงในพื้นที่เสี่ยงต่ออัคคีภัยและมีการตรวจสอบมีการแสดงแนวเขตกันอันตราย 3)การจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข ควรมีเจ้าหน้าที่ป้องกันโรคระบาดประจำอยู่บริเวณสถานที่ท่องเที่ยวหลัก และมีจุดคัดกรอง เป็นต้น 4.การจัดการความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม มีการเตรียมจัดถังขยะแต่ละประเภทการบริหารจัดการและจัดเก็บขยะจากเรือโดยสารและพื้นที่ชุมชน มีการประชาสัมพันธ์

คำสำคัญ:การบริหารความปลอดภัย,การจัดการความปลอดภัย,ลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง

¹ ผู้จัดการฝ่ายบริการรักษาความปลอดภัย, ธนาคารกรุงไทย

Security Service Manager Krungthai Bank

Email: charern.imonmyway@gmail.com

Abstract

The objectives of this research paper were 1) to study the problem conditions and safety management of tourists in the Sakae Krang River basin; 2) to study the guidelines for the management of safety management in the Sakae Krang River basin. The research methodology, combined method, was used. The sample group consisted of 400 tourists, 10 key informants involved in river basin safety management in Scandrang. The results were analyzed and presented descriptively. The results of the research were found: 1. Problems relating to life and property security were 1) the problem of tourists being stolen from valuables, 2) the shortage of security personnel, management guidelines, 3) the shortage of camera technology systems. closed circuit 2. Safety management guidelines for tourists in the Sakae Krang River Basin 1) Safety management of life and property security Tourism services involve all parties in safety management. Safety regulations are clarified first. 2) Disaster Safety Management Fire extinguishers should be installed in areas prone to fire and monitored. Dangerous barriers are displayed. 3) Public Health Safety Management There should be an epidemic prevention officer stationed at the main tourist attractions. And there are screening points, etc. 4. Environmental safety management. Waste bins of each type are prepared, management and storage of waste from passenger ships and community areas. have publicity

Keywords: Safety Management, Safety Management, Sakae Krang River Basin

บทนำ

สถานการณ์การท่องเที่ยวโลกได้มีการเติบโตอย่างมีนัยสำคัญ ในการท่องเที่ยวทั่วโลกตลอดหลายทศวรรษที่ผ่านมาเห็นถึงบทบาทของการเสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่ประชากรทั่วโลก ที่ได้เดินทางข้ามทวีปเพื่อศึกษาวัฒนธรรม การค้า การลงทุน และแลกเปลี่ยนความรู้รวมทั้งประสบการณ์จากสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆในโลก เพื่อนำมาประยุกต์ใช้และพัฒนาความรู้จากประสบการณ์ที่ได้จากการท่องเที่ยว รวมทั้งยังนำมาศึกษาเพื่อคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน โดยอาศัยพื้นฐานของวัฒนธรรมและขนบทำเนียมจารีตประเพณีในท้องถิ่น เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจให้เกิดการใช้จ่ายใช้สอยในท้องถิ่นและภาคธุรกิจ ขณะเดียวกันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังสามารถช่วยส่งเสริมการขายตัวของการค้าการลงทุน และการจ้างงานในท้องถิ่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพโดยในปี พ.ศ. 2558 ภาพรวมสถานการณ์การท่องเที่ยวโลกสามารถสร้าง

มูลค่าทางเศรษฐกิจได้มากกว่า 1,159 พันล้านเหรียญสหรัฐ หรือ 37,088 พันล้านบาท และยังมีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ 1,087 ล้านคน (UNWTO: องค์การการท่องเที่ยวโลก) ดังแสดงในภาพประกอบที่ 1

ภาพที่ 1 สถานการณ์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ปี พ.ศ. 2561

ที่มา : UNWTO: องค์การการท่องเที่ยวโลก

ส่วนสถานการณ์การท่องเที่ยวไทย ตลอดช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ภาคการท่องเที่ยวของไทยมีการเติบโตอย่างรวดเร็วจนกระทั่งกลายเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ซึ่งจำนวนและรายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี แม้ว่าในบางช่วงจะประสบปัญหาความผันผวนทางเศรษฐกิจ เสถียรภาพทางการเมือง หรือภัยธรรมชาติ แต่ภาคการท่องเที่ยวก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็วและเป็นส่วนสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศให้พลิกฟื้นขึ้นมาในระยะเวลาดังกล่าว การท่องเที่ยวไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ และรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2557 แสดงให้เห็นถึงการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของภาคการท่องเที่ยวไทย ยกเว้นในปี พ.ศ. 2552 และ พ.ศ. 2557 ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ทางการเมืองจึงเกิดภาวะชะงักงันในภาคการท่องเที่ยว โดยสถานการณ์นักท่องเที่ยวปี พ.ศ. 2557 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด 24.7 ล้านคน หดตัวร้อยละ 6.6 สร้างรายได้ 1.13 ล้านล้านบาท หดตัวร้อยละ 5.8 จากปีที่ผ่านมา (ดังแสดงในภาพประกอบที่ 3) ซึ่งเป็นผลจากการลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นหลัก ขณะที่สถานการณ์ท่องเที่ยวในประเทศไทย มีชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ 136 ล้านคน-ครั้ง ก่อให้เกิดรายได้ 0.68 ล้านล้านบาท ขยายตัวประมาณร้อยละ 3 จากปีที่ผ่านมา (กรมการท่องเที่ยว)

จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในจังหวัดอุทัยธานีมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปีสิ่งสำคัญที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในด้านทิศทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่อความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว คือแนวทางความไม่ปลอดภัย อุบัติเหตุ

และอันตรายต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ สถิติการเกิดอุบัติเหตุของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ปี พ.ศ. 2556 - พ.ศ.2560 โดยพบว่า รายงานบาดเจ็บ 19 ราย โรงพยาบาลอุทัยธานี (ดังแสดงในตารางที่ 1) และมีนักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตด้วยปัจจัยและสาเหตุที่แตกต่างกัน เช่น อุบัติเหตุจากเดินทางโดยเฉพาะทางถนนที่มีจำนวนการเกิดอุบัติเหตุสูงสุดอุบัติเหตุการลงเล่นน้ำจมน้ำ อุบัติเหตุจากอาชญากรรมและอุบัติเหตุจากปัจจัยอื่นๆ ซึ่งสาเหตุเหล่านี้จำเป็นต้องรับดำเนินการแก้ไขหรือจัดการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อตระหนักถึงความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และเพื่อบูรณาการความร่วมมือระหว่างทุกภาคส่วนในการจัดการความเสี่ยงด้านการรักษาความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อลดหรือขจัดความเสี่ยงที่มีความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยว รวมทั้งมีมาตรการการป้องกันเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในแหล่งชุมชนตามที่ เดอร์ไคม์ (Durkheim) นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงด้านความคิดเห็นของเขาเกี่ยวกับโครงสร้างของสังคม ชาวฝรั่งเศส ได้กล่าวถึงโครงสร้างสังคมและข้อเท็จจริงทางสังคม ระบุว่า ระบบสังคมถือว่าอาชญากรรมเป็นสภาวะปกติและเป็นความจริงทางสังคมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยจุดมุ่งหมายของทฤษฎีนี้ คือการทำความเข้าใจที่จะเกิดความสงบเรียบร้อยในสังคม ดังนั้นการจัดการความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งการจัดการความปลอดภัยล้วนแต่เป็นความต้องการของมนุษย์ที่เป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานของทุกคน โดยความต้องการความปลอดภัยเป็นความต้องการลำดับที่สอง ตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Maslow ที่ได้กล่าวไว้ในปี ค.ศ. 1970)

จากสถิติการเกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ที่เกิดขึ้นแถบสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง ได้มีการเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเรื่อยๆ (สถานีตำรวจภูธรจังหวัดอุทัยธานี) ดังนั้นผู้ทำวิจัยจึงมีความสนใจเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี โดยผู้ทำวิจัยทำการศึกษาข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุ สาเหตุและระดับความรุนแรงของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อแนวทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี พร้อมทั้งรับข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

ตารางที่ 2 ตารางแสดงสถิติการประสบอันตราย ปี พ.ศ. 2556 – พ.ศ. 2560

ปี	เสียชีวิต (ราย)	ทุพพลภาพ (ราย)	สูญเสียอวัยวะบางส่วน (ราย)
พ.ศ. 2556	30	11	14
พ.ศ. 2558	50	6	24
พ.ศ. 2559	105	12	12
พ.ศ. 2560	40	17	16

ที่มา : สถานีตำรวจภูธร จังหวัดอุทัยธานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี
2. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานีและข้อเสนอแนะ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษา เรื่อง แนวทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี โดยมีเนื้อหาของการศึกษาวิจัยแบ่งตามวัตถุประสงค์ได้แก่เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในแนวทางของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข ด้านการจัดการด้านความปลอดภัยด้านสาธารณสุข และด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม

เพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข ด้านการจัดการด้านความปลอดภัยด้านสาธารณสุข และด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม

ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้ศึกษาทำการวิจัยในพื้นที่ของ ลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

ขอบเขตด้านประชากร

โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาสภาพปัญหาในแนวทางการจัดการความปลอดภัย ซึ่งจะมุ่งเน้นไปนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2555 มีจำนวน 410,949 คน (การคำนวณกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยอ้างอิงจากการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยการใช้สูตรของ ทาโร่ ยามานะ (Yamane, 1973) ที่ความคลาดเคลื่อน 0.05 ที่ 95% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

การศึกษาสภาพปัญหาและข้อจำกัดในแนวทางการจัดการความปลอดภัย โดยใช้แบบการสัมภาษณ์เชิงลึก และนำผลที่ได้จากการทำวิจัยเชิงปริมาณมาทำแบบสัมภาษณ์และดำเนินการสัมภาษณ์โดยใช้วิธีการเลือกประชากรตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแนวทางการจัดการความปลอดภัย

กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 10 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้ใหญ่บ้านน้ำทรง 2) ผู้ใหญ่บ้านท่าซุง 3) ผู้ใหญ่บ้านหาดตะนง 4) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำทรง 5) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านท่าซุง 6) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหาดตะนง 7) นายอำเภอเมืองอุทัยธานี 8) ผู้อำนวยการท่องเที่ยว จังหวัดอุทัยธานี 9) ผู้บังคับการตำรวจภูธร จังหวัดอุทัยธานี และ 10) นายกเทศมนตรีเมืองอุทัยธานี

หลังจากได้ผลการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาไปเป็นแนวคำถามในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยการสนทนากลุ่มกับผู้ให้ข้อมูลในเชิงลึกที่เกี่ยวกับปัญหาที่เฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling Technique) จำนวน 10 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้ใหญ่บ้านน้ำทรง 2) ผู้ใหญ่บ้านท่าซุง 3) ผู้ใหญ่บ้านหาดตะนง 4) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำทรง 5) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านท่าซุง 6) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหาดตะนง 7) นายอำเภอเมืองอุทัยธานี 8) ผู้อำนวยการท่องเที่ยว จังหวัดอุทัยธานี 9) ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดอุทัยธานี 10) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุทัยธานี

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ในการศึกษารั้วนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัยโดยกำหนดเวลาในการดำเนินงานวิจัย ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ถึงวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2563 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 12 เดือน

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย

แนวคิดในการจัดการความปลอดภัยได้มีนักวิชาการและผู้ที่ได้ศึกษาวิจัยได้ให้คำจำกัดความในเรื่องการจัดการความปลอดภัย ไว้ดังนี้

นพรัตน์ ศรีวงษ์แผน (2561) ได้ให้ความหมายการจัดการความปลอดภัยไว้ว่า การจัดการความปลอดภัย หมายถึง การวางแผนการเฝ้าระวังและตรวจติดตามและแนวทางที่นำไปปฏิบัติด้าน

ความปลอดภัยในการทำงาน ได้แก่ การจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงการจัดการความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีต่อผู้ที่ปฏิบัติงาน โดยการใช้หลัก 3E ได้แก่ วิศวกรรมศาสตร์ (Engineering) การศึกษา (Education) และการออกกฎหมายข้อบังคับ (Enforcement) เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งกำหนดระเบียบข้อบังคับต่างๆ ในหน่วยงานเพื่อนำมาใช้งานอย่างมีประสิทธิภาพ

สิริรัตน์ สุวนิชเจริญ และ ปราโมช เชี่ยวชาญ (2557) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของการจัดการความปลอดภัยไว้ว่า ความปลอดภัยในการทำงานมีเหตุผลที่สำคัญ ได้แก่ 1) เหตุผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม พนักงานที่ปฏิบัติงานทุกคนต้องมั่นใจว่าในทุกวันของการทำงาน พวกเขาต้องกลับบ้านด้วยความปลอดภัยและคงไม่มีใครต้องการที่จะกลับบ้านโดยได้รับการบาดเจ็บ หรือสูญเสียชีวิตโดยไม่ได้กลับบ้าน ดังนั้นเกี่ยวกับเหตุผลด้านนี้ โรงงานและสถานประกอบการกิจการจึงจำเป็นต้องมีการจัดการความปลอดภัย 2) เหตุผลทางกฎหมาย เนื่องจากภาครัฐได้เห็นความสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน จึงมีการ

ออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องอยู่หลายฉบับและกระจายอยู่หลายกระทรวง ตามอำนาจหน้าที่ เช่น พระราชบัญญัติความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปี พ.ศ. 2554 รวมทั้งกฎหมายลำดับรองต่างๆ

3) เหตุผลทางด้านการเงิน เศรษฐศาสตร์ การเกิดอุบัติเหตุแต่ละครั้ง ทำให้โรงงานและสถานประกอบการต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมาก โดยค่าใช้จ่ายเหล่านี้มีทั้งที่เป็นค่าใช้จ่ายที่มีประกัน และค่าใช้จ่ายที่ไม่มีประกัน ค่าใช้จ่ายที่มีประกันเป็นค่าใช้จ่าย เช่น ค่ารักษาพยาบาลผู้ประสบเหตุ ค่าเครื่องจักรอุปกรณ์ที่เสียหาย ส่วนค่าใช้จ่ายที่ไม่มีประกันเป็นค่าใช้จ่ายที่ทางโรงงานได้ทำประกันไว้รวมถึงค่าใช้จ่ายจากกฎหมายเงินทดแทน ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาลผู้ประสบเหตุ ค่าเครื่องจักรอุปกรณ์ที่เสียหาย

สรุปได้ว่า การจัดการความปลอดภัยต้องมีการเสริมสร้างความปลอดภัยเพื่อให้การจัดการความปลอดภัยทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการใช้หลักออกแบบทางวิศวกรรมให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานสะดวกปลอดภัย และการให้ความรู้กับผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้ความเข้าใจ รวมถึงมีการบังคับใช้ข้อบังคับความปลอดภัยเพื่อให้การบริหารจัดการด้านความปลอดภัยได้มีประสิทธิภาพ

วิธีการจัดการความเสี่ยง

วิธีการจัดการความเสี่ยงตามแนวทาง แผนปฏิบัติการการบริหารความเสี่ยงของ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สรุปได้ดังนี้

1. การยอมรับความเสี่ยง (Take/ risk acceptance) หมายถึง การไม่กระทำให้ใดๆ เพิ่มเติม กรณีนี้ใช้กับความเสี่ยงที่มีน้อยความน่าจะเป็นน้อยหรือเห็นว่ามีต้นทุน ในการบริหารความเสี่ยงสูง โดยขออนุมัติหลักการรับความเสี่ยงไว้
2. การลดความเสี่ยง (Treat/ risk reduction) หรือควบคุมความเสี่ยง (Risk control) หมายถึง การลดโอกาสความน่าจะเป็นเกิดหรือลดความเสียหาย โดยการจัดระบบการควบคุมเพื่อ ป้องกันการปรับปรุงแก้ไข กระบวนการรวมกับการกำหนดแผนสำรองในเหตุฉุกเฉิน
3. การหลีกเลี่ยงความเสี่ยง (Terminate/ risk avoidance) หมายถึง การหยุดหรือการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เป็นความเสี่ยง เช่น งดทำขั้นตอนที่ไม่จำเป็นและจะนำมาซึ่งความเสี่ยง ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานและลดขอบเขตการดำเนินการ เป็นต้น
4. การกระจายความเสี่ยง (Transfer/ risk sharing) หรือโอนความเสี่ยง (Risk spreading) หมายถึง การลดโอกาสความน่าจะเป็นเกิดหรือลดความเสียหายโดยการ แบ่งโอน การหาผู้รับผิดชอบ ในความเสี่ยง การจ้างบุคคลภายนอกเป็นผู้ดำเนินการแทนและการจัดประกันภัย เป็นต้น

ข้อมูลภัยและอันตรายจากการเดินทางท่องเที่ยว

แนวโน้มของการท่องเที่ยวไทย เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์การท่องเที่ยวโลก คาดว่าจะเป็นไปในทิศทางที่สดใส ทำให้ประเทศไทยสามารถเป็นผู้นำทางด้านการท่องเที่ยว โดยจะมี นักท่องเที่ยวคิดเป็น 1 ใน 3 ของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีการเติบโต ทางการท่องเที่ยวสูงที่สุดในโลกเพื่อให้ความหวังที่เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นจริงและเป็นไปอย่างยั่งยืน

สิ่งสำคัญที่เป็นปัจจัยหลักก็คือ การจัดการความปลอดภัยที่เป็นรูปธรรม ชัดเจน และ ต่อเนื่องทั้งระบบเมื่อพิจารณาภัยที่อาจเกิดกับนักท่องเที่ยว ก็คงต้องพิจารณาจากวงจรการท่องเที่ยว (Tourism service system) เริ่มจากการคมนาคมขนส่ง อาจมีสาเหตุมาจากคนขับสภาพพาหนะที่ใช้ โดยสารไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ เรือก็ดี ขาดอุปกรณ์ช่วยชีวิตประจำเรือการโกงราคาค่าบริการ การบริการของบริษัทนำเที่ยว ทำการหลอกลวงขายบริการ การบริการของมัคคุเทศก์ที่กลายเป็นมิจฉาชีพ ไปทำการประทุษร้าย จี้ ปล้น เป็นกระบวนการการบริการของสถานที่พักแรมเป็นปัญหาจากความไม่ปลอดภัยจากการก่อสร้างอาคาร การเกิดอัคคีภัย ทรัพย์สินสูญหาย การบริการของภัตตาคารร้านอาหาร อาหารไม่สะอาด รับประทานแล้วท้องเสีย ท้องเดิน โกงราคา ค่าบริการการบริการของธุรกิจสินค้าที่ระลึกมีสาเหตุจาก หลอกลวงขายสินค้า ขายของปลอมรับเงินแล้วไม่ส่งสินค้าให้ โกงราคา นอกจากนี้ ปัญหาที่มีส่วนทำให้นักท่องเที่ยวประสบความเดือดร้อน ได้แก่ ปัญหาอาชญากรรมในสังคม กลุ่มบุคคลเร่ขายบริการ สภาพทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว ขาดความปลอดภัย ลักขณ กระแสน้ำแรง เป็นต้น

สิ่งที่กล่าวมานี้ ล้วนมีผลกระทบต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวทั้งสิ้นปัจจุบันการ จัดการความปลอดภัยในเรื่องของการท่องเที่ยวมีหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ คือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยมีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้มีการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ขึ้นมา อาทิ มาตรการเฝ้าระวังความปลอดภัย การสำรวจแหล่งท่องเที่ยวเพื่อระแวดระวังป้องกันปัญหา การคุ้มครองความปลอดภัย ให้กับนักท่องเที่ยว สร้างแนวร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดทำแผนการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มศักยภาพ และยกระดับมาตรฐานบุคลากร ให้มีความรู้ความเข้าใจในการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว มาตรการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว กรณีนักท่องเที่ยวประสบอุบัติเหตุ นักท่องเที่ยวประสบปัญหาสามารถร้องเรียนได้ โดยมีมาตรการอำนวยความสะดวกให้มาตรการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความระมัดระวังในการเดินทางท่องเที่ยวเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูท่องเที่ยว มาตรการด้านการปราบปราม จัดกำลังเฉพาะกิจเข้าสืบสวน ปราบปรามผู้กระทำความผิด ระดมปราบปรามอาชญากรรม และกลุ่มมิจฉาชีพตามแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

ประเทศไทย เป็นประเทศที่ได้เปรียบประเทศอื่น ๆ ด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากมีสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ ประเพณีวัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลาย สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นจุดเชื่อมโยง เพื่อนำมาเป็นจุดขายของการท่องเที่ยวได้อย่างลง

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน โดยการใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ และการใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ข้อที่ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี 2) เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการความปลอดภัย

ของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี โดยผู้วิจัยได้มีขั้นตอนการดำเนินงานในการวิจัยดังรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้มีกรอบแนวคิดในการดำเนินงาน โดยเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) โดยได้ใช้วิธีวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) จากการใช้แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด และ การใช้วิธีวิจัยแบบเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จากการใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก รวมทั้งจะนำผลการศึกษาวิจัยที่ได้จากข้างต้นมาทำการอภิปรายกลุ่ม Focus Group เพื่อให้ได้ข้อมูลการศึกษาวิจัยอย่างลุ่มลึกรวมทั้งได้มีขั้นตอนการดำเนินงานตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยการศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งจะมุ่งไปยังกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดอุทัยธานี และประชาชนในท้องถิ่น ที่มีระดับทัศนคติของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ที่มีต่อการจัดการความปลอดภัยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน 2) ด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข 3) ด้านการจัดการด้านความปลอดภัยด้านสาธารณสุข และ 4) ด้านการจัดการความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม โดยการคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรอ้างอิงจากสถิตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง ในปี พ.ศ. 2555 ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ มีจำนวน 410,949 คน ดังแสดงในตารางที่ 3 (ข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัดอุทัยธานี) และอ้างอิงจากการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามานะ (Yamane, 1973) ที่ความคลาดเคลื่อน 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

ขั้นตอนที่ 1) ศึกษาแนวคิดและทฤษฎี ค้นคว้าจากเอกสารงานวิจัย วรรณกรรม รวมถึง ผลงานและเอกสารที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยจากออนไลน์

ขั้นตอนที่ 2) ศึกษาการทำเครื่องมือแบบสอบถามงานวิจัยรวมถึงการออกแบบแบบสอบถามงานวิจัยพร้อมทั้งนำแบบสอบถามส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับแก้ รวมทั้งนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 3) ทบทวนวิธีการและจำนวนในการคัดเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 4) นำแบบสอบถามที่ได้ไปเก็บตัวอย่างการวิจัยและบันทึกผล

ขั้นตอนที่ 5) วิเคราะห์และประเมินผล สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ในการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาสภาพปัญหาในการบริหารจัดการความปลอดภัยแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก (In – Depth Interview) ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณมาทำแบบ

สัมภาษณ์เชิงลึก รวมทั้งนำร่างข้อคำถามและประเด็นที่น่าสนใจมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ เพื่อให้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ และนำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกมาใช้ โดยวิธีการเลือกประชากรตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling technique) จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการความปลอดภัยของกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง จำนวน 10 ท่าน ประกอบไปด้วย ผู้ใหญ่บ้าน นายกองค์การบริหารส่วนตำบล นายอำเภอเมืองอุทัยธานี ผู้อำนวยการท่องเที่ยวจังหวัดอุทัยธานี ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดอุทัยธานี และนายกเทศมนตรีเมืองอุทัยธานี และสนทนากลุ่ม (Focus Group) จำนวน 10 ท่าน ได้แก่ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล นายอำเภอเมืองอุทัยธานี ผู้อำนวยการท่องเที่ยว จังหวัดอุทัยธานี ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดอุทัยธานี และ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุทัยธานี โดยในระหว่างสนทนาจะใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เปิดกว้างและให้ได้รายละเอียดอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งมีการบันทึกเสียงการสนทนาและการจดบันทึกควบคู่กันระหว่างสนทนา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ เครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ที่มีการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ โดยลักษณะข้อคำถามเป็นแบบปลายเปิด รวมถึงข้อเสนอแนะอื่นๆ ซึ่งชุดแบบสอบถามแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 แบบ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง คือ เพศ อายุ สัญชาติ ศาสนา สถานภาพ รายได้ ระดับการศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีของ ลิกิธ ซึ่งแบ่งระดับการให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ข้อเสนอแนะอื่นๆ เพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิด ที่มีการจัดการความปลอดภัยทั้ง 4 ด้าน แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) โดยใช้ผลการศึกษาวิจัยที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณ โดยจะนำประเด็นที่สำคัญมาออกแบบและสร้างข้อคำถามปลายเปิด และสามารถนำไปใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบการสัมภาษณ์แบบชี้นำ (Guided interview) กล่าวคือ เป็นการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลเชิงลึกแบบไม่มีโครงสร้างหรือแบบปลายเปิดซึ่งมีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างของข้อมูลเชิงลึก โดยมีการนำคำสำคัญมาประกอบใช้ในการสัมภาษณ์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรตัวอย่าง โดยผลการศึกษาที่มีต่อแนวทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง ที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่จังหวัดอุทัยธานี

ทั้งนี้ โดยการแปลความหมายระดับความคิดเห็นที่มีต่อทิศทางการจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี เป็นข้อมูลระดับอันตรภาค (Interval Scale) ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย ระดับน้อยที่สุด โดยเป็นเครื่องมือในการวิจัยแบบมาตรวัดของลิกิธ (Likert Scale)

ผลการวิจัย

1.เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นต่อการจัดการความปลอดภัย ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

การจัดการความปลอดภัย	$\bar{x}$	SD	ความหมาย
1. ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน	4.76	.204	มากที่สุด
2. ด้านสาธารณภัย	4.74	.290	มากที่สุด
3. ด้านสาธารณสุข	4.65	.336	มากที่สุด
4. ด้านสิ่งแวดล้อม	4.67	.315	มากที่สุด
รวม	4.70	.200	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการจัดการความปลอดภัย ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .200 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .204 รองลงมาคือด้านสาธารณสุข โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .90 และด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .336

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นต่อการจัดการความปลอดภัย ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน

ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน	$\bar{x}$	SD	ความคิดเห็น
1. มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรืออาสาสมัครให้การดูแลความเรียบร้อยในพื้นที่ตามจุดแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม	4.89	.310	มากที่สุด
2. มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในพื้นที่เสี่ยงและมีการควบคุมบันทึกข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่	4.83	.380	มากที่สุด
3. มีการติดตั้งป้ายแสดงเบอร์ขอความช่วยเหลือฉุกเฉิน/แจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	4.66	.473	มากที่สุด

4. มีเจ้าหน้าที่ควบคุมจำนวนผู้โดยสารในการบริการเรือท่องเที่ยวเกี่ยวข้อง ทุกฝ่ายในการจัดการความปลอดภัย	4.82	.387	มากที่สุด
5. มีป้ายหรือสัญญาณแสดงจุดเสี่ยงที่เป็นทางขึ้นลงเรือโดยสาร ทางลาดชัน และสามารถมองเห็นได้ในระดับสายตา	4.65	.479	มากที่สุด
6. มีการจัดระเบียบการจราจรและกวดขันวินัยจราจรทางเรือ	4.62	.487	มากที่สุด
7. มีการติดตั้งไฟส่องสว่างตามพื้นที่เสี่ยง	4.86	.345	มากที่สุด
8. มีการชี้แจงกฎระเบียบด้านความปลอดภัยก่อนโดยสารเรือท่องเที่ยว	4.69	.463	มากที่สุด
9. มีการติดตั้งอุปกรณ์ช่วยชีวิตฉุกเฉิน AED ในบริเวณพื้นที่ชุมชนท่องเที่ยว หลัก	4.80	.402	มากที่สุด
10. มีการติดตั้งถังดับเพลิงในเรือท่องเที่ยวและบริเวณพื้นที่แหล่งชุมชน	4.78	.416	มากที่สุด
รวม	4.76	.204	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการจัดการความปลอดภัย ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .204 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรืออาสาสมัครให้การดูแลความเรียบร้อยในพื้นที่ตามจุดแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .310 รองลงมาคือ มีการติดตั้งไฟส่องสว่างตามพื้นที่เสี่ยง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .345 มีการจัดระเบียบการจราจรและกวดขันวินัยจราจรทางเรือ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .487

2.แนวทางการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานีและข้อเสนอแนะ

การจัดการความปลอดภัย ในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน รองลงมาคือ ด้านสาธารณสุข ด้านการจราจร ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสาธารณสุข ตามลำดับ หากพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังต่อไปนี้

1.การจัดการความปลอดภัยด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรืออาสาสมัครให้การดูแลความเรียบร้อยในพื้นที่ตามจุดแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม มีการติดตั้งไฟส่องสว่างตามพื้นที่เสี่ยง มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดในพื้นที่เสี่ยงและมีการควบคุมบันทึกข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่ มีเจ้าหน้าที่ควบคุมจำนวนผู้โดยสารในการบริการเรือท่องเที่ยวเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการจัดการความปลอดภัย มีการติดตั้งอุปกรณ์ช่วยชีวิต

ฉุกเฉิน AED ในบริเวณพื้นที่ชุมชนท่องเที่ยวหลัก มีการติดตั้งถังดับเพลิงในเรือท่องเที่ยวและบริเวณพื้นที่แหล่งชุมชน มีการชี้แจงกฎระเบียบด้านความปลอดภัยก่อนโดยสารเรือท่องเที่ยว มีการติดตั้งป้ายแสดงเบอร์ขอความช่วยเหลือฉุกเฉิน/แจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีป้ายหรือสัญญาณแสดงจุดเสี่ยงที่เป็นทางขึ้นลงเรือโดยสาร ทางลาดชัน และสามารถมองเห็นได้ในระดับสายตา และมีการจัดระเบียบการจราจรและกวดขันวินัยจราจรทางเรือตามลำดับ

2.การจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ มีเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือฉุกเฉินกรณีเกิดเหตุนักท่องเที่ยวตกน้ำ มีการติดตั้งถังดับเพลิงในพื้นที่เสี่ยงต่ออัคคีภัยและมีการตรวจสอบ มีการแสดงแนวเขตกันอันตราย เช่น เชือกกันแดน ท่อนกันเขตบริเวณพื้นที่เล่นน้ำที่ปลอดภัย เป็นต้น มีการติดตั้งอุปกรณ์แจ้งเหตุฉุกเฉินภายในเรือโดยสาร และจัดให้มีอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลอย่างเพียงพอต่อจำนวนผู้โดยสารเรือท่องเที่ยวตามลำดับ

3.การจัดการความปลอดภัยด้านสาธารณสุข โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ มีเจ้าหน้าที่ป้องกันโรคระบาดประจำอยู่บริเวณสถานที่ท่องเที่ยวหลัก และมีจุดคัดกรอง มีการติดตั้งยาสามัญประจำเรือ มีแผ่นป้ายเบอร์โทรฉุกเฉินในการบริการทางสาธารณสุข มีอ่างล้างมือพร้อมสบู่เหลวไว้บริการ มีช่องทางการประชาสัมพันธ์แจ้งข่าวเกี่ยวกับโรคระบาด เช่น ป้าย แผ่นพับ เสียงตามสาย จุดบริการข้อมูลอย่างเหมาะสม มีห้องน้ำแยกชายและหญิงตามมาตรฐานสาธารณสุข และมีการห้ามนำอาหารมารับประทานในเรือตามลำดับ

4.การจัดการความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ มีการเตรียมจัดถังขยะแต่ละประเภทรองรับอย่างเพียงพอ ในสถานที่ท่องเที่ยวมีการนำขยะมาคัดแยกเพื่อนำมาใช้ใหม่ มีการบริหารจัดการและจัดเก็บขยะจากเรือโดยสาร และพื้นที่ชุมชน มีการประชาสัมพันธ์ไม่ทิ้งขยะของเสียและปฏิกูลลงแม่น้ำ และมีการประชาสัมพันธ์ไม่ทิ้งน้ำมันที่ใช้แล้วลงสู่แหล่งน้ำตามลำดับ

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

สรุป

สรุปผลตอบตามวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานศึกษาสภาพปัญหาและการบริหารจัดการความปลอดภัยและข้อเสนอแนะเป็นไปตามสมมติฐาน การวิจัยศึกษาสภาพปัญหาและการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลต่อการบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี การจัดการความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญมาก ความปลอดภัยและความมั่นคงคือประเด็นที่สำคัญสำหรับการพัฒนาจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวโดยปกติแล้วคนจะมีความกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยและความมั่นคงเมื่อเดินทาง เป็นเพราะมีความรู้ไม่เพียงพอต่อประเทศที่เป็นจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไปเยือนเมื่อเทียบกับความรู้ที่มีเกี่ยวกับประเทศของตนเอง(Amir, Ismail & See, 2015) นักท่องเที่ยวจะมีความกังวลว่าอาจจะ

ได้รับความเสี่ยงต่อการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายเนื่องจากอันตรายต่าง ๆ เมื่อพักอยู่นอกประเทศของตน (Ashton & Chootiraka, 2016) ตัวอย่างเช่น การตกเป็นเหยื่อของความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้น เช่น อาชญากรรม การก่อการร้าย หรืออุบัติเหตุบนท้องถนน (Amir, Ismail & See, 2015) การรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ไม่ได้และ จุดหมายปลายทางที่ละเลยความรับผิดชอบนี้จะทำให้สูญเสียการแข่งขันสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ (Boakye, 2012) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยได้รับการยอมรับในด้านคุณภาพการบริการและมีเครือข่ายอำนวยความสะดวกด้านการสื่อสารที่ค่อนข้างครอบคลุมแต่ในด้านความปลอดภัยยังมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเรื่องมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสุขอนามัยของประเทศไทยยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ เกิดอาชญากรรม อุบัติเหตุและการหลอกลวงนักท่องเที่ยวบ่อยครั้ง ซึ่งจากการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในปี 2558 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 89 ของโลก ในด้านสุขอนามัย อันดับที่ 116 ในด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม และอันดับที่ 132 ในด้านความปลอดภัย (Ministry of Tourism and Sports, 2017). กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560) ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศไทยที่พบบ่อยที่สุดคือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องอาชญากรรม ได้แก่ การกระทำอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว การหลอกลวงในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประเภท การคมนาคมยังไม่เป็นที่พึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ทั้งด้านสาธารณูปโภคคมนาคม ทั้งนี้ปัญหาด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเห็นได้ชัดในจุดที่มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก (Wichasin & Doungphummes, 2012) เป็นเรื่องในประเทศไทยต้องเร่งพัฒนาเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวให้มีความพร้อมที่จะรองรับการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวในอนาคตได้อย่างยั่งยืน (Ministry of Tourism and Sports, 2017) ปัญหาด้านความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทย และควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเพราะส่งผลต่อภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของประเทศและจุดหมายปลายทางที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งรวมถึงกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานีผู้เขียนได้เสนอแนวทางการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานีภายใต้การพิจารณาจากความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้จาก หลัก ได้แก่ ความเสี่ยงจากมนุษย์และสภาพแวดล้อมภายนอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ความเสี่ยงจากภาคการท่องเที่ยวและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ความเสี่ยงที่เกิดจากนักท่องเที่ยว และความเสี่ยงจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ โดยแนวทางในการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวต้องประกอบด้วยความร่วมมือจากบุคลากรของทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ซึ่งในแต่ละภาคส่วนต่างก็มีบทบาทสำคัญ โดยภาครัฐควรมีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายและกำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่กระทำผิดอย่างจริงจัง พัฒนาระบบความปลอดภัยและสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว ประสานงานและความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน พัฒนาคู่มือสำหรับนักท่องเที่ยว พัฒนาคุณภาพของระบบคมนาคมขนส่ง พัฒนากลไกและช่องทางการรับแจ้งเหตุ พัฒนาระบบการทำงานของภาครัฐ แก้ปัญหาการหลอกลวงและเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ในส่วนของภาคเอกชนควรมีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐ ปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานของสถานที่ท่องเที่ยวและสถานประกอบการ พัฒนาคุณภาพของบุคลากร สอดส่อง

ดูแลรักษาความปลอดภัย และที่สำคัญคือการมีจิตสำนึกที่ดีต่อการท่องเที่ยว สำหรับชุมชนควรมีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยการช่วยเฝ้าระวังความเสี่ยงภัยต่าง ๆ การแจ้งรายงานความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องให้กับเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบตลอดจนให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่อประสบภัย และสุดท้ายคือนักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อตนเองด้วยการตระหนักถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางที่จะเดินทางไปเยือน ทั้งนี้หากคนในทุกภาคส่วนมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองและปฏิบัติตามกฎหมายเคารพกฎระเบียบของสังคม ตลอดจนการมีจิตสำนึกที่ดีต่อส่วนรวมก็จะทำให้การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นรากฐานของการพัฒนาจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งถ้ากลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี มีภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยที่ดีสร้างความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยว นอกจากจะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเยือนแล้วยังเป็นการดึงดูดนักลงทุนให้เพิ่มมากขึ้น สร้างโอกาสในการทำงานและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี มีความโดดเด่นในเรื่องของการท่องเที่ยวเนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นมามีใหม่ ตลอดจนการเป็นแหล่งที่พักอาศัยระยะยาวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ เหมาะแก่การพักผ่อนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติแต่พื้นที่ของกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ยังประสบกับปัญหา เรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเช่นเดียวกันกับแหล่งท่องเที่ยวอีกหลายแห่งในประเทศไทยความปลอดภัยเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นจึงควรพัฒนาและหาแนวทางในการจัดการปัญหาตลอดจนการป้องกันการเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ปลอดภัยถึงแม้ว่าจะไม่สามารถป้องกันปัญหาได้ทั้งหมดแต่ก็สามารถเตรียมการรับมือสถานการณ์เหล่านั้นได้โดยผ่านการวางแผนการจัดการเพื่อลดผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อชุมชน นักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและภาพลักษณ์ของพื้นที่กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี การศึกษานี้จึงเสนอแนวทางการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานีในฐานะจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ

อภิปรายผล

การบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี

แนวทางการแก้ไขปัญหา ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิต และทรัพย์สิน พบว่า วิเคราะห์ความเสี่ยงภัย การป้องกัน และลดผลกระทบที่เกิดขึ้นได้โดยการประเมินความเสี่ยง และจุดอ่อนแหลมในเขตพื้นที่โดยพิจารณาจากข้อมูลสถิติการเกิดภัย และจากการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพแวดล้อมต่าง ๆ จัดทำแผนที่เสี่ยงภัยแยกตามประเภทภัย จัดทำฐานข้อมูลเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการความปลอดภัย พัฒนาระบบเชื่อมโยงข้อมูลรักษาความปลอดภัยระหว่างหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพ และสามารถใช้งานได้ร่วมกัน ทั้งยังกระจายข้อมูล

ด้านความปลอดภัยไปยังหน่วยงานที่มีหน้าที่ปฏิบัติการ สนับสนุนให้สื่อประชาสัมพันธ์ให้มีบทบาทในการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง เผยแพร่ และเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตประจำวัน พัฒนารูปแบบ และเนื้อหาการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ชัดเจนเข้าใจง่ายเหมาะสมเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม และเป็นที่น่าสนใจส่งเสริม และสนับสนุนให้องค์กรเครือข่ายในการรักษาความปลอดภัยทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐภาคเอกชน และอาสาสมัครต่าง ๆ มีส่วนร่วมในการรณรงค์ในเรื่องความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง จัดประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย เช่น สถานพยาบาล, ผู้นำชุมชน ฯลฯ มอบหมายภารกิจความรับผิดชอบให้แก่หน่วยงานนั้น และกำหนดผู้ประสานงานที่สามารถติดต่อได้ตลอดเวลาในทุก ๆ หน่วยงาน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการการกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, พ.ศ.2554) กล่าวถึงสภาพปัญหาด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการคุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่ ส่งผลกระทบต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งรัฐบาลได้ เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงได้มอบหมายให้กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง มีภารกิจและหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยว และทำหน้าที่ในการประสานการปฏิบัติกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในลักษณะ การบูรณาการ โดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควบคุมกำกับ ดูแลให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล อีกทั้งยังสอดคล้องกับขั้นตอนหรือแนวทางการปฏิบัติในการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกสามเหลี่ยมอาชญากรรม

แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านสาธารณสุข พบว่า เนื่องจากสาธารณสุขเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับประชาชนทุกคน และหน่วยงานทุกภาคส่วน จึงควรเรียนรู้ร่วมกันเพื่อให้สามารถช่วยกันสร้างคุณภาพสังคมที่มีความพร้อม รู้รับ และปรับตัว เพื่อลดโอกาสสูญเสียใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น หากเกิดสาธารณสุขขึ้นในอนาคต และด้านระบบเตือนภัยต้องมีการพัฒนาระบบเตือนภัยพิบัติที่เชื่อถือได้ และสร้างคนที่มีความพร้อมในการใช้ระบบ ผ่านการอบรมเชิงปฏิบัติการหรือซ้อมแผนรับมือภัยพิบัติน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อซ้อมการรับมือกับภัยพิบัติด้านต่าง ๆ ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในชุมชน หากเกิดเหตุการณ์สาธารณสุขฉุกเฉินเกินกว่าระดับหมู่บ้านจะควบคุมไหว ผู้อำนวยการท้องถิ่นควรออกคำสั่งตั้งศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ จัดเวรยามเฝ้าระวังสถานการณ์ แจ้งผู้ประสานงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบแจ้งผ่านทางสื่อต่าง ๆ ออกประชาสัมพันธ์เสียงตามสาย ผู้อำนวยการท้องถิ่นต้องเข้าพื้นที่ และตั้งศูนย์บัญชาการเหตุการณ์ในที่เกิดเหตุเพื่อเป็นจุดสั่งการพร้อมจัดบุคลากรเครื่องมือเครื่องใช้อุปกรณ์ และยานพาหนะในการระงับภัยที่เกิดขึ้น พร้อมปฏิบัติการค้นหา และช่วยเหลือผู้ประสบภัย ปฐมพยาบาลผู้ประสบภัยที่เจ็บป่วยเพื่อส่งไปรักษาในโรงพยาบาล จัดหาปัจจัยสี่ให้แก่ผู้ประสบภัย ให้การสงเคราะห์ผู้ประสบภัย จัดเตรียมเจ้าหน้าที่เพื่อรายงานสถานการณ์ให้กองอำนวยการป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยอำเภอ และกองอำนวยการป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดทราบจนกระทั่งสถานการณ์ภัยสิ้นสุด เมื่อสถานการณ์เลวร้าย และจำเป็นต้องอพยพให้ดำเนินการอพยพเคลื่อนย้ายอย่างเป็นระบบ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีแนวคิดเรื่องการบริหารความเสี่ยง การประเมินผลเพื่อให้มั่นใจอย่างสมเหตุสมผลว่าองค์กรมีการบริหารความเสี่ยง

เป็นไป อย่าง เพียงพอ และมีประสิทธิผล การตอบสนองความเสี่ยง (Risk Response) ด้วยมาตรการหรือกลไก การ ควบคุม ความเสี่ยง (Control Activity) ที่ดำเนินการสามารถลดและควบคุมความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้จริง และอยู่ ในระดับ ที่ยอมรับได้ หรือต้องปรับปรุงหรือหามาตรการหรือตัวควบคุมอื่นเพิ่มเติม เพื่อให้ความเสี่ยงที่ยัง เหลืออยู่หลังมี การจัดการความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ และให้องค์กรมีการบริหารความเสี่ยงอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ จนกลายเป็นวัฒนธรรมในการดำเนินงานขององค์กร โดยการติดตามประเมินผลการจัดการ ความเสี่ยงตามแผนการบริหารความเสี่ยง โดย วิเคราะห์และประเมินผลการจัดการความเสี่ยงตามระยะเวลาที่ กำหนดไว้ในแผนการบริหารความเสี่ยงว่า ดำเนินการแล้วเสร็จตามกำหนด มีความเพียงพอ มีประสิทธิผล หรือไม่ หากองค์กรพบว่าได้ดำเนินการจัดการความเสี่ยงแล้วยังมีความเสี่ยงที่ไม่อาจยอมรับได้เหลืออยู่ ควร พิจารณาต่อไปว่า เป็นความเสี่ยงที่ อยู่ในระดับ ไດ และจะมีวิธีการจัดการความเสี่ยงนั้นอย่างไร จากนั้น จึง เสนอต่อผู้บริหารเพื่อทราบและ พิจารณาสั่งการ รวมถึงการจัดสรรงบประมาณสนับสนุน ทั้งนี้ การบริหาร ความเสี่ยงจะเกิดผลสำเร็จได้ ต้องได้รับการสนับสนุน อย่างจริงจังจากผู้บริหารทุกระดับ (คู่มือบริหารความ เสี่ยง, 2559)

แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านสาธารณสุข พบว่า การยกระดับให้ประชาชนในจังหวัดอุทัยธานี มี คุณภาพชีวิตที่ดีด้านการสาธารณสุข ต้องมีการส่งเสริมความรู้ในการดูแลสุขภาพอนามัย จัดบริการส่งเสริม สุขภาพและการป้องกันโรค เชิงรุกในชุมชน และโรงเรียนอย่างทั่วถึง พัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติงานด้านการ สาธารณสุข สนับสนุนการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการป้องกัน การ ควบคุม การแพร่และการระงับการระบาดของโรคติดต่อ หรือสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับประชาชน อย่าง ครอบคลุมทุกกลุ่มประชากร ผลักดันให้มีระบบการแพทย์ฉุกเฉินให้บริการรพพยาบาลเคลื่อนที่รับ - ส่ง ถึงบ้าน และส่งเสริมสนับสนุนการทำงานของโรงพยาบาลภาครัฐ ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย โดยพัฒนา ระบบปฏิบัติการให้มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และเหมาะสมกับพื้นที่ รวมถึงส่งเสริมการดูแลสุขภาพสิ่งแวดล้อม และพัฒนาตลาดให้สะอาด ปลอดภัยตามมาตรฐานของกรมอนามัย การสร้างเสริมสุขภาพชุมชนของบุคคลใน ชุมชนต้องได้รับความร่วมมือจากทุกคนในชุมชน และควรมีการทำแผนที่ความรู้ หรือวิถีชีวิตที่หลากหลายของ เขาเหล่านั้น แล้วทำให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย ทำให้ชุมชนได้เรียนรู้เมื่อมีข้อมูลถูกแปรสภาพเป็นข่าวสารแล้ว นำไปประยุกต์ใช้ จะเกิดความรู้ การเปิดเผยข้อมูล ความรู้เปิดเผยชีวิตต่อสาธารณะ ทุกคนจะลดละความเห็น แก่ตัว และทำความดีมากขึ้น จะเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ของคนอื่น หรือการนำความรู้ของแต่ละบุคคล มาร่วมแชร์ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะเกิดความรู้ที่มีคุณสมบัติใหม่ที่แก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีการบริหารความเสี่ยง การบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้มีการป้องกันและลดความสูญเสียสามารถเพิ่มมูลค่าแก่ องค์กร ผู้มีส่วนได้เสียเกิดความสมดุลระหว่าง ต้นทุนและผลลัพธ์ที่ได้ และมีการพัฒนาการดำเนินงานด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง (Narumon Saardchom, 2007) การบริหารความเสี่ยง (Risk Management) เป็นสิ่งที่ทุกธุรกิจในปัจจุบันให้ ความสนใจเป็นอย่างมาก เห็นได้จากหลายบริษัทได้ให้ความสำคัญในด้านการบริหารความเสี่ยงมากยิ่งขึ้น เพราะการ ที่ธุรกิจลงทุนในสิ่ง ไດแล้วผลที่ธุรกิจต้องการก็คือผลตอบแทนสูงสุดหรือมีกำไรสูงสุด แต่การที่ธุรกิจจะมีกำไรสูงสุด หรือมี ผลตอบแทนสูงสุด เท่านั้นยังคงไม่พอ แต่ยังต้องรวมถึงผลการดำเนินงานที่ออกมาแล้วไม่เป็นที่คัดเอาไว้

ด้วยนั้น แสดงว่าการคาดการณ์ของบริษัทมีความเสี่ยงเกิดขึ้นแล้ว (การจัดการความเสี่ยงในหน่วยงานภาครัฐ กรณีศึกษาหน่วยงานราชการ อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี, 2563) Stephen P. Robbins and Mary K. Coulter (2008) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงองค์การนั้นมีรูปแบบที่สำคัญ 3 ส่วนด้วยกันคือ 1) การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง ที่อาจเกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยภายใน ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบต่าง ๆ ของโครงสร้างองค์การ เช่น ความชำนาญ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดฝ่ายและแผนงาน การจัดสายบังคับบัญชา หรือช่วงการบังคับบัญชาใหม่ การปรับเปลี่ยนระดับการรวมอำนาจการจัตระเบียบงาน การออกแบบงานใหม่ หรือการปรับเปลี่ยนโครงสร้างโดยรวมทั้งหมดของ องค์การ 2) การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขกระบวนการทำงาน วิธีการทำงาน รวมทั้งการนำเครื่องจักร เครื่องมือใหม่ ๆ ที่ทันสมัยและอัตโนมัติมาแทนที่เครื่องจักรเดิม และให้การควบคุมโดยคอมพิวเตอร์ แทนการใช้พนักงาน เป็นต้น และ 3) การเปลี่ยนแปลงคน ซึ่งผู้บริหารจะต้องพยายามปรับเปลี่ยนพนักงานในด้านต่าง ๆ เช่น ทศนคติความคาดหวัง การรับรู้ และพฤติกรรม เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น Kotter (1996) กล่าวว่า การจัดการเปลี่ยนแปลงประกอบด้วย ดังนี้ 1) การสร้างสำนึกแห่งความเร่งด่วน (Create sense of urgency) ของการเปลี่ยนแปลง ทำให้คนในองค์กรตระหนักว่าตอนนี้มีปัญหาอะไร ทำไมต้องมีการ เปลี่ยนแปลง มีเหตุผลหรือความจำเป็นเร่งด่วนอย่างไร ขั้นตอนการอธิบายให้พนักงานในองค์กรเข้าใจนี้สำคัญมาก มิฉะนั้นจะเกิดแรงต้านได้ง่าย 2) การริเริ่มแนวทางร่วมกัน (Build guiding coalition) หรือสร้างแกนนำพันธมิตร เช่นการ สร้างพนักงานแกนนำ (Change agents) จากผู้บริหารระดับสูง ระดับกลาง และระดับล่าง ซึ่งคนกลุ่มนี้ต้องเป็น พนักงานที่มีความสามารถ เชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ขององค์กร และมีทักษะในการสื่อสาร มีอิทธิพลต่อผู้อื่น 3) สร้างวิสัยทัศน์เชิงกลยุทธ์และริเริ่มสร้างสรรค์ (Form strategic vision and initiatives) คือควรวางเป้าหมายและทิศทาง การดำเนินงานของบริษัทให้ชัดเจน เพื่อนำไปสู่สิ่งที่คาดหวังและสื่อสารออกไปให้ทุกคนในองค์กรทราบถึงอนาคตที่ต้องการ จะเป็น 4) การสื่อสารให้ผู้อื่นทราบ (Communicating the change vision) หมายถึงการหาโอกาสและใช้ช่องทางในการ สื่อสารให้บุคคลในองค์กรทราบถึงวิสัยทัศน์และพฤติกรรมใหม่ๆที่ต้องการ 5) การมอบอำนาจ (Empower Action) หมายถึงการมอบหมายอำนาจให้บุคคลมีอำนาจในการทำงานได้ เช่น ให้ข้อมูลที่สำคัญเพื่อตัดสินใจ 6) สร้าง ความสำเร็จระยะสั้น (Establish Short-term wins) การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่จนประสบความสำเร็จต้องใช้เวลา ซึ่งทำให้คนในองค์กรที่มองไม่เห็นภาพรวม และรู้สึกท้อแท้กับการเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นจึงควรตั้งเป้าหมายระยะสั้น เพื่อให้ทุกคนในองค์กรเห็นความสำเร็จในแต่ละระยะของการเปลี่ยนแปลง และ 7) สร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดอย่าง ต่อเนื่อง (Creating a constantly change) หมายถึงการส่งเสริม การพัฒนาบุคลากรให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลง ตลอดเวลา 8) ให้ความสำคัญกับผลงานที่ดีและวัฒนธรรมการทำงานใหม่ ๆ

แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ต้องมีการวางแผนจัดการกับปัญหานี้อย่างจริงจัง โดยการประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในป้องกัน และแก้ไขปัญหายยะ พัฒนา และปรับปรุงแหล่งจัดเก็บขยะ เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการกำจัดขยะแปรรูป จัดระบบบริหารจัดการขยะแบบมีส่วนร่วมอย่างบูรณาการ เพื่อพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัดอุทัยธานี ให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยชั้นนำ ที่มีสภาพแวดล้อมที่สะอาด สดใส

ปลอดภัยจากมลพิษ ประสานงานกับสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดอุทัยธานี ต้องลงพื้นที่สำรวจหาสาเหตุที่ทำให้คุณภาพน้ำในแม่น้ำสะแกกรังค่อนข้างเสื่อมโทรม ดำเนินการติดตามตรวจสอบและเฝ้าระวังคุณภาพแหล่งน้ำผิวดินของแม่น้ำสะแกกรัง ที่มีคุณภาพน้ำค่อนข้างเสื่อมโทรม เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์เพื่อการอุปโภค และบริโภคได้ และต้องทำการฆ่าเชื้อ และผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพน้ำเป็นพิเศษ เพื่อให้คุณภาพของน้ำในลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง สามารถใช้อุปโภค บริโภค ได้ทั่วครัวเรือน ผลักดันให้เทศบาลเมืองอุทัยธานี ดำเนินการบริหารจัดการน้ำเสีย ชุมชนโดยเร่งด่วน โดยอาจจะพิจารณาการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย ชุมชนแบบติดกับที่ ส่งเสริมและรณรงค์การจัดการน้ำเสีย ณ แหล่งกำเนิด เช่น การส่งเสริมการติดตั้งถังดักไขมันจากบ้านเรือน การสนับสนุนและ ผลักดันให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติ ให้ร้านอาหาร ตลาดสด ศูนย์อาหาร มีการติดตั้งบ่อดักไขมันหรือ ระบบบำบัดน้ำเสียแบบติดกับที่ การติดตาม และตรวจสอบแหล่งกำเนิดมลพิษทางน้ำ และเข้มงวดในการ บังคับใช้กฎหมาย ตามกฎกระทรวง มาตรา 29 ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายกับ กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสภาพแวดล้อม ส่งเสริมให้ชุมชนเรือนแพ บริหารจัดการน้ำเสีย ณ แหล่งกำเนิด เช่น การส่งเสริมการติดตั้งถังดักไขมันจากบ้านเรือน และการบริหารจัดการสิ่งปฏิกูล อย่างถูกหลักสุขาภิบาล การดูแลรักษาระบบนิเวศน์ของลำน้ำ โดยการกำจัดวัชพืช กำจัด ขยะมูลฝอย และการขุดลอกตะกอนดิน และทำการปรับปรุง ซ่อมแซมระบบคลองระบายน้ำ และทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ การปรับปรุงระบบการจับเก็บขยะให้มีประสิทธิภาพ ลดปริมาณขยะตกค้างในชุมชน ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา โดยการคัดแยกขยะและการจัดการขยะอย่างเป็นระบบ ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีทองเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โศรยา สิ่ง ชูวงศ์ (2546) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ การดำเนินงาน พัฒนาสภาพชุมชนด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกหรือโครงสร้างพื้นฐานโดยมี การวางแผนการจัดการจากภาครัฐ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอนึ่งจะทำให้เกิด การขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งจะควบคู่ไปกับการรักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ ทั้งนี้จำเป็นต้องสอดคล้องกับสภาพและความต้องการของชุมชน และเกิดการกระจายผลประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นธรรม Williams and Lawson (2001) กล่าวไว้ว่า เป้าหมายหลัก ของผลกระทบทางสังคม การวิเคราะห์คือการให้นักพัฒนาหน่วยงานท้องถิ่นและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่มีข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของชุมชนต่อการท่องเที่ยวเพื่อให้การรับรู้ผลกระทบในเชิงบวก อาจจะเสริมและการรับรู้เชิงลบผลกระทบจะลดลงมากขึ้นผ่านการวางแผนการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ Brent W. Ritchie¹, and Mikko Inkari (2006) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรม จะมีความแตกต่างในความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ทางเศรษฐกิจและผลประโยชน์ทาง สังคม ในระดับที่เฉพาะเจาะจงในเรื่องรายได้และการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการวางแผน กิจกรรมทางการท่องเที่ยว Shao (2007) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทได้นำการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในชนบท ผ่านการท่องเที่ยวในชนบท ได้แก่ ทักษะการบริการและการ ฝึกอบรมภาษาต่างประเทศในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทักษะความรู้และคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้อง ในการท่องเที่ยวในชนบท ทำให้คนในท้องถิ่นเพิ่มความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ได้ในการท่องเที่ยว (Shunli Gao, Songshan Huang and Yucheng Huang, 2009) กล่าวไว้ว่า ความสำคัญ ของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น จะเป็นการปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจท้องถิ่นและเป็นการการพัฒนา

สังคมชนบท ดังนั้นการมีส่วนร่วมของภาครัฐสำคัญที่สุดในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น นอกจากนั้นการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจะต้องมีมาตรการในการรักษาวัฒนธรรมชาติพันธุ์ด้วยเพื่อความยั่งยืนในท้องถิ่น (การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชาวนิเทศศาสตร์, 2540) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ไว้ว่าเป็นวิธีการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมผ่านการเดินทางท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยว ที่เน้นการพัฒนาด้านภูมิปัญญาสร้างสรรค์การท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ศักดิ์ศรีและวิถีชีวิต ผู้คน หรือสามารถกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม คือ การท่องเที่ยวเพื่อ การเรียนรู้ผู้อื่นและย้อนกลับมาตนเองอย่างเข้าใจความเกี่ยวพันของสิ่งต่าง ๆ ในโลกที่มี ความเกี่ยวโยงพึ่งพา ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ (Suger. n.d.) ซึ่งเห็นว่า ส่วนประกอบทางวัฒนธรรมที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวในเชิงของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประกอบไปด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์งานหัตถกรรม กิจกรรมทางประเพณี ภาษา อาหาร ศิลปะ ดนตรีศาสนา สถาปัตยกรรมการศึกษา ลักษณะการแต่งกาย เทคโนโลยีของชุมชนท้องถิ่น และกิจกรรมยามว่าง (McIntosh R.W. & Gupta S., 1980) ได้กล่าวว่าการท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อจุดหมายต่าง ๆ โดยมีมูลเหตุจูงใจ 4 ประเภท ดังนี้ 1. มูลเหตุจูงใจทางด้านกายภาพ หมายถึงความต้องการท่องเที่ยวเพื่อ พักผ่อนหย่อนใจเช่น เข้าร่วมกิจกรรมทางการกีฬา หรือรักษาสุขภาพ พักผ่อนตากอากาศชายทะเล หรือร่วมกิจกรรมบันเทิงอื่นๆ 2. มูลเหตุจูงใจทางวัฒนธรรม หมายถึงความต้องการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ในแหล่งอื่นที่มีใช้ที่อยู่เดิม ไม่ว่าจะ เป็นด้านศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์ดุริยางคศิลป์ประเพณีต่างๆ 3. มูลเหตุจูงใจด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หมายถึง ความ ต้องการพบปะสังสรรค์ หรือเพื่อนเก่า ญาติพี่น้อง 4. มูลเหตุจูงใจด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ หมายถึง ความต้องการ พัฒนาตนเองใหม่ฐานะหรือเกียรติภูมิสูงอาจเป็นไปเพื่อการศึกษาการประชุมและการติดต่อธุรกิจ เดินทาง เพื่อเยี่ยมญาติพี่น้องหรือเพื่อน เป็นต้นไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

การบริหารจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว กลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี พบองค์ความรู้เพื่อให้ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถขยายต่อไปสู่องค์กรที่เกี่ยวข้อง พบมาตรการ และนโยบาย การจัดการความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวกลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี ที่ครอบคลุม 1. ด้านการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน 2. ด้านสาธารณภัย 3. ด้านสาธารณสุข 4. ด้านสิ่งแวดล้อมโดย แนวทางปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นจะต้องมีการบูรณาการร่วมกันและสร้าง ความรู้ความเข้าใจให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาท้องถิ่นประสบปัญหาการขาดการประสานเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานให้ทุน การขาด ความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานวิจัยในทุกระดับกับภาคเอกชน
2. ในการดำเนินการวิจัยประกอบด้วยความท้าทายต่อตัวนักวิจัย ในการพิจารณาถึงสิ่งที่ควรทำ สิ่งที่ต้องทอดทิ้ง และสิ่งที่ควรต้องระมัดระวังในการเลือกทำงานวิจัย และความท้าทายของการกำหนดโจทย์

ของการวิจัย ทั้งนี้ เพื่อให้งานวิจัยได้ใช้ประโยชน์และเกิดความสะดวกคล่องกับความต้องการในทุกภาคส่วน ควรมีการประสานความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานให้ทุนการวิจัยทั้งภาครัฐและเอกชนกับยุทธศาสตร์

3. การวิจัยระดับชาติให้เข้ากับยุทธศาสตร์การพัฒนาและปัญหาระดับท้องถิ่น สร้างความชัดเจนในเรื่องที่จะวิจัยและนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ที่ 3 การวิจัยและนวัตกรรมเพื่อสร้างองค์ความรู้พื้นฐานของประเทศทำวิจัยเพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาให้กับท้องถิ่นหรือพื้นที่อย่างเป็นรูปธรรม สร้างความร่วมมือระหว่างชาวบ้าน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

4. เกิดบทบาทในการทำวิจัยและการพัฒนาร่วมกัน แนวโน้มของการดำเนินการวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะดำเนินไปภายใต้กรอบยุทธศาสตร์การวิจัยและนวัตกรรม 20 ปี 2560-2579 ยุทธศาสตร์ที่ 2 การ

เอกสารอ้างอิง

- กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช. (2553). แผนแม่บทการปฏิบัติงานอุทยานแห่งชาติเชิง. สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 2 (ศรีราชา) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559. กรุงเทพฯ : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว. (2554). แผนปฏิบัติการการกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว.
- กันยรักษ์ ศรีจันทร์. (2548). การรับรู้ของผู้มาเยือนต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของหมู่เกาะช้าง จังหวัดตราด. ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาอุทยานและนันทนาการ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). การเดินทางเกาะช้าง. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://thai.tourismthailand.org/>. สืบค้นเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2564.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2563). ศูนย์วิจัยด้านการตลาดการท่องเที่ยว. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://intelligencecenter.tat.or.th/articles/11851>. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2564.
- จิราพร สุเมธีประสิทธิ์. (2557). รู้จักมาตรฐานการบริหารความเสี่ยงระดับสากลกัน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://web.kmutt.ac.th/internal-audit/Upload/Standard01.doc>. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2564.
- เจริญผล สุวรรณโชติ. (2544). ทฤษฎีการบริหาร. กรุงเทพฯ : ทิพช้างเอื้อม.

ฐานข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงการตลาด. (2557). การรับรู้ข่าวสารด้านการท่องเที่ยว. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://marketingdatabase.tat.or.th/main.php?filename=index#>. สืบค้นเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2564.

ภูมิชัย มั่งเรืองสกุล. (2555). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดนครราชสีมา. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.

Ariya Riengchantr. (2016). *Island Tourism and Sustainable Development in Thailand: Case Study of Koh Pha-Ngan*. England : Liverpool John Moores University.

Chukwunonye Ezeah, Jak Fazakerley and Timothy Byrne. (2015). *Tourism Waste Management in the European Union: Lessons Learned from Four Popular EU Tourist Destinations*. England : The University of Northampton.

Liliana Popescu. (2011). *Safety and Security in Tourism. Case Study: Romania*. Romania : Craiova.

Sandeva Khajuria and Suvidha Khanna. (2014). *Tourism Risks and Crimes at Pilgrimage Destinations: A case study of Shri Mata Vaishno Devi*. India : University of Jammu.

Silvio M. Brondoni. (2016). *Global Tourism and Terrorism Safety and Security Management*. University of Milan-Bicocca.

Translated Thai References

Charoenphon Suwannachot. (2001). *Management theory*. Bangkok : Tishing Et.

Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation. (2010). *Master Plan for National Park Operations*. Conservation Area Administration Office 2 (Sriracha), Ministry of Tourism and Sports. (2011). *National Tourism Development Plan 2012-2016*. Bangkok: Ministry of Tourism and Sports.

Jiraporn Sumetheeprasit. (2014). *Know the international risk management standards*. (online). Accessed from : <http://web.kmutt.ac.th/internal-audit/Upload/Standard01.doc>. Retrieved June 10, 2021.

Kanyarat Srichan. (2005). *Visitors' Perceptions on Tourism Image of Koh Chang, Trat Province*. Master of Science Thesis. Department of Parks and Recreation Graduate School. Kasetsart University.

Marketing tourism database. (2014). *Awareness of tourism news*. (online). Access from : <http://marketingdatabase.tat.or.th/main.php?filename=index#>. Retrieved on April 27, 2021.

- Phoomchai Mangruangsakul (2012). Strategies for Sustainable Tourism Development of Nakhon Ratchasima Province. Department of Public Administration. Valaya Alongkorn Rajabhat University.
- Tourist Police Division. (2011). Government Action Plan of the Tourist Police Division. Bangkok : Tourist Police Division.
- Tourism Authority of Thailand. (2011). National Ecotourism Action Plan. Bangkok : Tourism Authority of Thailand.
- Tourism Authority of Thailand. (2013). Traveling to Koh Chang. (Online). Accessed from : <http://thai.tourismthailand.org/>. Retrieved February 19, 2021.
- Tourism Authority of Thailand (2020). Tourism Marketing Research Center. (online). Accessed from : <https://intelligencecenter.tat.or.th/articles/11851>. Retrieved March 13, 2021.

